

ת"פ 31517/01/11 - מדינת ישראל נגד ג.מ. אוסקר ניהול ושיווק פיננסי בע"מ, גלעד אוסקר, נוי מורג

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 31517-01-11 מדינת ישראל נ' ג.מ. אוסקר
ניהול ושיווק פיננסי בע"מ ואח'

2.8.15

בפני
בעניין: כבוד השופטת אסנת רובוביץ - ברכש
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד תומר

נגד

1. ג.מ. אוסקר ניהול ושיווק פיננסי בע"מ
(בפירוק)
2. גלעד אוסקר
3. נוי מורג
ע"י ב"כ עו"ד דביר הורוביץ

גזר דין

1. ביום 2.6.15 ניתנה הכרעת הדין בענינם של הנאשמים, במסגרתה הורשעו הנאשמים 1-3 בעבירה של פיטורי עובדת בהיריון. הנאשמת 1 הורשעה בעבירות לפי סעיף 9(א) ו- 14(א)(6) לחוק עבודת נשים, תשי"ד-1954 (להלן - "החוק" ו/או "חוק עבודת נשים") והנאשמים 2-3 הורשעו בעבירות לפי סעיף 9(א) ו- 14(א)(6) לחוק, לפי סעיף 15 לחוק עבודת נשים הקובע את אחריותו של נושא משרה.

2. בדיון שהתקיים בפניי ביום 02.07.15, במסגרת הטיעונים לעונש, המאשימה הטעימה כי מדובר בפיטורי עובדת בהיריון, שנעשו ללא היתר ותוך פגיעה בערך המוגן בדבר איסור פגיעה באישה בהיריון. המאשימה טענה כי יש מקום להטיל קנס של פיצוי לקורבן העבירה לפי סעיף 77 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") נוכח הנזק הממוני, עוגמת הנפש וכן הנזק התעסוקתי ארוך הטווח אשר נגרם למתלוננת. כמו כן הדגישה המאשימה כי הנאשמים לא הביעו חרטה ולא נטלו אחריות על מעשיהם חרף הכרעת הדין. המאשימה ציינה כי אומנם ניתן לטובת המתלוננת פסק דין אזרחי על פיו חייבים הנאשמים, ביחד ו/או לחוד סך של 114,435 ₪ (מ/א), אולם ציינה כי פסק הדין אינו מיושם על ידי מי מהצדדים.

לטענת המאשימה יש מקום להטיל קנס כספי משמעותי על הנאשמים נוכח נסיבות פיטוריה של העובדת כלאחר

יד, ללא פיקוח, ללא פניה לממונה וללא תשלום לעובדת.

לגבי מתחם הענישה, הבהיר ב"כ המאשימה, כי העונש המקסימלי שקבוע בחוק הוא לגבי הנאשמת 1 קובע מאסר של שישה חודשים או כפל הקנס שקבוע בסעיף 61 א(3) לחוק העונשין, היינו 150,600 ₪ ולגבי הנאשמים 2-3 קובע החוק עונש של קנס הקבוע ב-61א(3) לחוק העונשין דהיינו 75,300 ₪. המאשימה הפנתה לת"פ 43312-07-10 מדינת ישראל נ' אפיק ואח' (פורסם בנבו) ניתן ביום 4.5.15, לעז"א 2448/09 מדינת ישראל נ' עמותת מרכז פדגוגי בית יעקב (פורסם בנבו) ניתן ביום 3.8.11 וכן לת"פ 81/10 מדינת ישראל מוסקו מזון (פורסם בנבו) ניתן ביום 24.12.12).

לפיכך, ובהתאם לנסיבות, טענה המאשימה כי ביחס לנאשמים 2-3 מתחם הענישה המתאים הוא בטווח שבין 70%-90% מהקנס המרבי.

ביחס לנאשמת 1, השאירה המאשימה את גובה הקנס לשיקול דעתו של בית הדין, נוכח מצבה של הנאשמת 1 כפי שהוצג ע"י נציגת הכנ"ר בדיון שהתקיים בפניו ביום 30.11.14.

מעבר לכך ביקשה המאשימה כי הנאשמים יחתמו על התחייבות להימנע מביצוע העבירות שבהן הורשעו.

3. נציגת הכנ"ר הודיעה כי נגד הנאשמת 1 מתנהל תיק פרוק בבית משפט המחוזי מרכז, במסגרתו הוגשו כנגדה 15 תביעות חוב בסך כולל של 1,071,900.59 ₪ וכי בקופת הפרוק לא מצויים כספים. לנוכח האמור ביקשה נציגת הכנ"ר כי לא יוטל על הנאשמת 1 קנס או לחילופין יוטל עליה קנס בסכום סמלי בלבד.

4. הנאשמים 2-3 טענו כי יש להקל בעונשם לאור חלוף הזמן מאז העבירה ב-2008, העובדה שהם היו מעסיקים נורמטיביים, ללא הרשעות קודמות בתחום דיני העבודה. לאור נסיבות פיטורי העובדת שלא היו קשורים להריונה והעובדה כי הנאשמים 2-3 לא פיטרו את העובדת בפועל, אלא הורשעו על מחדלם והיעדר פיקוח. לטענתם מעולם לא פיטרו עובדת בהיריון וזאת מתוך כ-100 נשים שעבדו בנתבעת. לטענתם, גם במקרה דנן לא היתה כוונה לפיטורי העובדת אלא להשעייתה בלבד.

באשר למתחם הענישה, טוענים הנאשמים 2-3 כי המאשימה הפנתה לפסקי דין המצביעים על רף ענישה גבוה, אך לטענתם זה אינו רף הענישה המקובל לנושאי משרה. הנאשמים הפנו למספר גזרי דין בהם לא הורשעו נושאי משרה או לחילופין הוטלו עליהם עונשים קלים ביותר, בין היתר ת"פ (ב"ש) 1004/06 משרד התעשייה והמסחר נ' כפיר אחזקות בע"מ (פורסם בנבו) ניתן ביום 24.3.10 בו לא הורשע התאגיד ועל בעל החברה, נגזר שירות לתועלת הציבור.

בנוסף טוענים הנאשמים 2-3 לנסיבות אישיות שיש להתחשב בהן.

בנוסף טוענים הנאשמים כי במהלך חודש 03/2011 הם נקלעו למצב של פשיטת רגל.

הנאשם 2 נמצא בהליך פשיטת רגל (נ/א1) ולו 23 נושים והוא נדרש לשלם להם סך של 1,000 ₪ לחודש (רשימת נושים הוגשה וסומנה נ/א1ב) ולטענתו כל החלטה בהליך זה תשפיע על שיקומו ועל כלל נושיו ויכולתו להגיע עימם להסדר. לטענת ב"כ הנאשם 2, גם אשתו של הנאשם משלמת עדיין את חובות הנאשמת 1, היות והיא הייתה ערבה לחובות החברה.

הנאשם 3 טוען כי הוא פנה, ביחד עם אשתו, להליכי פשיטת רגל ואך בחודש אפריל 2015 הם קיבלו הפטר מפשיטת הרגל, לאחר שאביו של הנאשם 3 עזר לו בתשלום חובותיו.

לטענת ב"כ הנאשמים 2-3, בידי הנאשמים אין נכסים פנויים ויכולת ההשתכרות שלהם נפגעה ועומדת היום על סך של כ-7,000 ₪. משכך, יכולתם לשאת בקנס משמעותי מוגבלת ביותר.

לאור האמור לעיל, עותרים הנאשמים 2-3 כי בית הדין יעמיד את מתחם הענישה על רף נמוך מאד נוכח הנסיבות האישיות הקשות של הנאשמים. ויפסוק סכומים של אלפי שקלים בודדים, מתחת לרף המינימלי.

באשר לפיצוי המתלוננת, טען ב"כ הנאשמים 2-3 כי מדובר בפס"ד שניתן בהיעדר הגנה ולאחר צו עיכוב ההליכים בתיק פשיטת הרגל. לטענתם זכאית המתלוננת לקבל את מרבית הסכום מהביטוח הלאומי.

דין והכרעה

5. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לגזור את עונשו של הנאשם תוך מתן עדיפות לעקרון ההלימה. על פי עקרון זה, העונש הראוי לנאשם נגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו כאמור בסעיף 40(ב) לחוק העונשין.

6. קיימים שלושה שלבים במנגנון גזירת העונש לפי תיקון 113. האחד, האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים. השני, קביעת מתחם הענישה בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה. השלישי, גזירת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם שנקבע.

7. לגבי השלב הראשון - השאלה האם לפנינו אירוע אחד או כמה אירועים, הנאשמים כולם הורשעו בעבירה אחת, שהיא פיטורי עובדת בהיריון ללא היתר, ברי כי מדובר באירוע אחד ולא בכמה אירועים.

8. לגבי השלב השני - מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ובמידת אשמו של הנאשם. כאשר מתחם הענישה מתייחס לקנס כבעניינו, יש לקחת בחשבון גם את מצבו הכלכלי של הנאשם, כבר בשלב השני של קביעת מתחם העונש ההולם (ראו ע"פ 57160-01-14 **מדינת ישראל-חדוות הורים בע"מ**, מיום 8.11.14).

9. האיסור על פיטורי נשים הרות בשל הריון עוגן בשני חוקים, חוק עבודת נשים, התשי"ד-1954 (להלן: **חוק עבודת נשים**) ובחוק שוויון הזדמנויות בעבודה.

10. ביחס לחוק עבודת נשים נקבעו בבית הדין הארצי קביעות ברורות בזו הלשון:

"בהוראת סעיף 9 לחוק עבודת נשים, בו נקבע איסור על פיטורי עובדת בהיריון, ואף לאחר חזרתה מחופשת לידה, אלא בהיתר שהתקבל לכך מאת גורם שלטוני שמחוץ למקום העבודה, טמונה הגנה מיוחדת לאישה העובדת. הגנה מיוחדת זו נדרשת במגמה לשרש תופעות חברתיות פסולות של הפליית נשים בכלל, ונשים בהריון בפרט" (ר' ע"ע (ארצי) 133/09 מלחם - מועצה מקומית ג'דידה מכר [פורסם בנבו] (מיום 22.1.12).

11. בהתאם להוראות החוק והפסיקה כאשר ההיריון מהווה שיקול כלשהו בהחלטה על פיטורי עובדת או בהחלטה על עיתוי הפיטורים מדובר בהפליה אסורה ופסולה המנוגדת לעקרון השוויון.

ויפים לענייננו דברי בית הדין הארצי בע"ע 258/09 פרופ' אריאל בן עמר שירותי רפואת שיניים והשקעות בע"מ -עדה פלדמן (פורסם בנבו) ניתן ביום 28.12.10): **"הפסיקה הכירה בכך שהפליית נשים אינה רק בעלת אופי אינדיבידואלי אלא נובעת מאי שוויון שיטתי-מבני, שנהג במשך שנים רבות, ומשליך גם על יכולתן של נשים להשתלב באופן שוויוני בעולם התעסוקה המודרני... אי השוויון החברתי האמור מוביל, פעמים רבות וגם בימנו אנו, לדעות קדומות בנוגע ליכולתן של נשים להמשיך בביצוע עבודתן כרגיל תוך כדי הריון וכאימהות לפעוטות. מטעם זה, וכן נוכח ההכרה בקושי - הנובע מהדעות הקדומות כאמור - למצוא עבודה חלופית תוך כדי ההיריון, בחר המחוקק להקנות הגנה מיוחדת כנגד פיטורי נשים בהיריון, וזאת במסגרת חוק עבודת נשים."**

12. נתון נוסף שיש להתחשב בו, על פי פסיקת בית הדין הארצי, כאשר מדובר בכתב אישום יזום הוא העובדה שלא ניתן להתעלם משיעור הקנס המנהלי כפי שנקבע בחקיקה.

13. סעיף 14 לחוק העבירות המנהליות, תשמ"ו-1985 קובע כדלקמן:

"הורשע אדם שהוגש נגדו כתב אישום לפי סעיף 13, לא יפחת הקנס, אם הוא העונש היחיד, מסכום הקנס המנהלי שהוטל עליו לפי סעיף 8, אלא אם כן ראה בית המשפט, מנימוקים שיירשמו, נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתתו."

14. בענייננו מדובר על כתב אישום יזום מטעם המאשימה ולא בבקשה להישפט. לחובתם של הנאשמים ייאמר כי פיטרו את העובדת במהלך הריונה, ללא קבלת היתר מהממונה. מנגד ולקולא, הנאשמים העסיקו עובדות נוספות ולא הוכח כי ביצעו עבירות כלפיהן וכי היו גם טענות כלפי המתלוננת בכל הנוגע לנסיבות סיום העסקתה, כפי שפורט בהכרעת הדין.

15. בשים לב לערך החברתי המוגן, נסיבות ביצוע העבירה, מידת האשמת של הנאשמים בביצוע העבירה, חלוף הזמן מאז האירוע ומשך תקופת העסקתה של העובדת ובשים לב למדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, מצאתי לנכון לקבוע כי מתחם הענישה הראוי :

ביחס לנאשמת 1, מתחם הענישה צריך לנוע בין 20% מהקנס המירבי שגובהו ₪ 150,600 לבין 50% ממנו.

וביחס לנאשמים 2-3, מתחם הענישה צריך לנוע בין 15% מהקנס המירבי שגובהו 75,300 לבין 35% ממנו.

16. בשלב השלישי, גזירת העונש, יש לקחת בחשבון את נסיבותיהם האישיות של הנאשמים.

17. לגבי הנאשמת 1, מדובר בחברה הנמצאת בהליך פירוק. נציגת הכ"ר נמנעה מלטעון להגנת הנאשמת 1 והודתה בשמה בביצוע העבירה שיוחסה לה, וזאת בין היתר לנוכח הקושי הכלכלי והמהותי בניהול ההגנה בנסיבות בהן החברה מצויה בהליכי פירוק.

18. בפסק הדין ברע"פ 9008/01 מ"י נ' א.מ. תורג'מן בע"מ עמד בית המשפט העליון על כך שמתן צו פירוק איננו מעכב את ההליכים הפליליים שנפתחו נגד חברה, ועם זאת קבע כי לנסיבות הקשורות בפירוק עשויה להיות השלכה על היקפו ומשקלו של האינטרס הציבורי במיצוי ההליך הפלילי כנגד התאגיד, וכן קבע כי בבוא בית המשפט לשקול את הקנס שיוטל על תאגיד בפירוק, עליו להתחשב במצבה הכספי של החברה ובהשפעה העלולה להיות לגובה הקנס שיוטל על החברה על ציבור הנושים. כך בלשונו של בית המשפט העליון: **"טענה מרכזית שעליה נשענת הגישה המצדדת בהרחבת עיכוב ההליכים האוטומטי גם על הליכים פליליים היא הטענה שלפיה הליכים כאלה, אם לא יעוכבו, יפגעו באורח ישיר בקופת הפירוק ובנושים. זאת, מאחר שניהול הליכים כאמור כרוך בהוצאות כספיות המוטלות על החברה לצורך ניהול המשפט ומוצאות מקופת הפירוק, כמו כן אם מוטל על החברה קנס, הוא עשוי להשתלם מקופת הפירוק על חשבון מסת נכסי הפירוק העומדים לחלוקה בין הנושים. ככלל, קנסות המוטלים על חברה בטרם מתן צו פירוק הם חובות בני-הוכחה בפירוק. אולם אם מועד הטלת הקנס בגזר-דין חל לאחר מתן צו הפירוק, כי אז הקנס אינו בגדר חוב בר-הוכחה בפירוק, אלא הוא עשוי להיכלל בגדר העיסקאות בנות-תוקף המתבצעות לאחר מתן צו הפירוק (השווה: ע"א 106/60 שכטר נ' הנאמן בפשיטת-רגל של א. שכטר; ש' לזין, א' גרוניס פשיטת רגל, בעמ' 222, 351-352). משמעות הדבר בנסיבות אלה היא כי חרף הפירוק עשוי סכום הקנס כולו לעמוד לפירעון בלא צורך בהעמדתו בדרגה שוויונית עם שאר החובות העומדים לפירעון יחסי בפירוק (כהן בספרה הנ"ל, בעמ' 263-265, 371). בנסיבות אלה הפגיעה הצפויה בנושים הנגזרת מקיום ההליך הפלילי נגד החברה הינה שיקול שאין להתעלם ממנו, אולם כאשר מעמידים שיקול זה, כשהוא לעצמו, כנגד האינטרס הציבורי הכללי בקיומו של הליך פלילי כנגד החברה, אין לייחס לו משקל מכריע. עם זאת סביר להניח כי בבוא בית-המשפט לגזור את דינה של חברה בפירוק הוא יתחשב במכלול שיקוליו גם במצבה הכספי ובהשפעה העלולה להיות לגובה הקנס שיוטל על החברה, על ציבור הנושים ועל היקף נכסי החברה העומדים לחלוקה בפירוק."**

19. בית המשפט העליון עמד בהמשך פסק דינו על מגוון השיקולים שאותם על התובע לשקול, בעת קבלת החלטה ביחס לקיומו של עניין לציבור בהגשת כתב אישום נגד חברה שבפירוק. הגם שלא מדובר ברשימה סגורה, נדמה כי ניתן להעזר ברשימת השיקולים גם לצורך קביעת הקנס הראוי, כביטוי לאינטרס הציבורי ביחס לענישה: **"יש להניח כי ישקל, מן הצד האחד, הצורך באכיפת החוק תוך שמירה על עקרון שוויון הכול בפני החוק; מן הצד האחר, עשויים להישקל היבטים כגון חומרת העבירות המיוחסות לחברה בפירוק ומועד ביצוען, גורם חדלות-הפירעון**

של החברה וההשלכה שעלולה להתלוות להליך הפלילי על עניינם של הנושים, על סיכויי השיקום וההבראה של החברה ועל מידת הפגיעה האפשרית של ההליך הפלילי באותם סיכויים. במצבים מסוימים תיתכן גם רלוונטיות לאפשרות כי מיצוי הדין הפלילי עם מנהלי התאגיד עשוי להפחית את משקל האינטרס הציבורי בניהול הליך פלילי כנגד התאגיד עצמו בייחוד מקום שמדובר בחברות פרטיות קטנות, שבהן ישנו קשר גומלין הדוק בין התאגיד לאורגנים שלו".

20. עיון בפסיקת בתי המשפט מעלה כי על השיקולים שמנה בית המשפט העליון, הוסיפה הפסיקה שיקולים כגון זהות הנושים (עד כמה הנושים או חלקם היו שותפים לביצוע העבירה ועד כמה ראוי להגן עליהם) מקורם של נכסי החברה המצויים בקופת הפירוק (עד כמה הם נובעים ישירות מביצוע העבירה) ועוד כיו"ב (ר' תפ (חי') 1525/98 מדינת ישראל נ' פנידר חברה להשקעות בע"מ (פורסם בנבו).

21. בענייננו, מדובר בחברה קטנה יחסית. מי שכינה כמנהלי החברה במועדים הרלוונטיים לביצוע העבירה הורשעו אף הם. ומדובר בעבירה שבוצעה לפני למעלה משש שנים. לאור הנתונים שהוצגו על ידי נציגת הכנ"ר ברי כי קופת הפירוק דלה ביחס לתביעות החוב ונדמה כי ניתן לקבוע בבירור כי ככל שיוטל על החברה קנס משמעותי, הרי שאת מחיר ההרתעה ישלמו הנושים של החברה, אשר על פני הדברים לא נראה כי היו קשורים בדרך כלשהי לביצוע העבירה.

22. לאחר ששקלתי את מגוון השיקולים הצריכים לעניין, הגעתי לכלל דעה כי קיימות נסיבות מיוחדות בנוגע לנאשמת 1 ויש להשית על החברה (הנאשמת 1) קנס סמלי בלבד, שיעמוד על סך 100 ₪.

23. באשר לנאשמים 2-3, לא הוצגה בפני כל ראייה כי מי מהנאשמים עברו עבירה פלילית עובר לכתב האישום שהוגש נגדם במקרה דנן. כמו כן החלטת הנאשמים לנהל הליך לאור טענתם כי לא ביצעו פיטורים בפועל, הינה זכותם הבסיסית על פי החוק ועל כן אין הדבר אמור לעמוד להם לרועץ בעת קביעת גובה הקנס. עוד התרשמתי כי הנאשמים העסיקו עובדות נוספות אשר כלפיהן לא בוצעה כל עבירה ולא הוכח כי עברו עבירה נוספת בנדון .

24. באשר לנאשם 2, מדובר באדם ללא עבר פלילי, אשר נקלע למצב כלכלי קשה ולו נושים רבים (ר' נ/ב'1). אין חולק כי במקרה דנן נעברה עבירה לפי חוק עבודת נשים וכי על בית הדין ליצור הרתעה בקרב הציבור הרחב כדי למנוע הישנותן. אולם יש לקחת בחשבון את מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם 2, אשר נתמך במסמכים, ואת הזמן הרב שחלף מאז מועד ביצוע העבירה.

25. באשר לנאשם 3, מדובר באדם ללא עבר פלילי אשר גם הוא נקלע למצב כלכלי קשה, אף הוא טען לנסיבות מיוחדות הכוללות מצב כלכלי קשה, אולם הדבר לא נתמך במסמכים, ויתרה מכך, העובדות שתוארו בדיון שנערך בפניי ביום 02.07.15 עולה כי הנאשם 3 הצליח לצאת ממצבו הכלכלי הקשה ושילם את החובות שהיו לו, באם היו וכן יש לקחת בחשבון את הזמן הרב שחלף מאז מועד ביצוע העבירה.

26. באשר לפיצוי המתלוננת, בנסיבות העניין לא מצאתי כי יש להשית על הנאשמים קנס נוסף, במיוחד לאור מצבם הכלכלי והעובדה כי המתלוננת זכתה בפסק דין אזרחי נגד הנאשמים, ביחד ולחוד. גם בהתאם לע"פ (ארצי) 23/06 מדינת ישראל - משרד המסחר, התעשייה והתעסוקה נ' ג'וניור אשדוד בע"מ (מיום 27.11.06) יש בפיצוי שבמסגרת הליך אזרחי אלמנט עונשי שגם בו יש הגשת תכלית החינוך וההרתעה והענישה וניתן להתאימו גם לפיצוי המתבקש במסגרת סעיף 77 לחוק העונשין , במיוחד שחלק מרכיבי פסק הדין עסק בהפרשי שכר עבור אי החזרת התובעת לעבודה וכן פיצוי מכוח חוק עבודת נשים על פיטורים שלא כדין בהיותה בהריון . מעבר לאמור, חלק מנסיבות סיום העסקת התובעת היו קשורות להתנהלות התובעת במקום העבודה (ר' סעיף 22 להכרעת הדין).

27. בנסיבות העניין ולאור כל האמור לעיל, הנני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

28. נאשמת 1 - הנני משיתה עליה קנס סמלי בשיעור 100 ₪, בגין פיטורי עובדת בהריון, ללא קבלת היתר ממשרד התמ"ת.

נאשם 2 - הנני משיתה עליו קנס בשיעור 12,000 ₪, בגין פיטורי עובדת בהריון, ללא קבלת היתר ממשרד התמ"ת.

נאשם 3 - הנני משיתה עליו קנס בשיעור 14,000 ₪, בגין פיטורי עובדת בהריון, ללא קבלת היתר ממשרד התמ"ת.

29. הקנס ישולם ב -20 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.9.2015.

30. בנוסף אני מחייבת את הנאשמים מכוח סעיף 72 לחוק העונשין, לחתום על התחייבות עצמית להימנע מהעבירות בהן הורשעו במשך 3 שנים מיום קבלת גזר הדין. היה ויפרו התחייבות זו, יחויבו מיד בקנס המירבי הקבוע בחוק בעת ביצוע העבירה.

31. על הנאשמים לפנות למזכירות בית הדין בתוך 10 ימים מיום קבלת גזר הדין על מנת לחתום על ההתחייבות האמורה.

32. המזכירות תשלח את גזר הדין לצדדים בדואר.

ניתן היום, י"ז אב תשע"ה, 02 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.